

ANKARA ÜNİVERSİTESİ
RUH SAĞLIĞI VE HASTALIKLARI
ANABİLİM DALI
Kuruluş: 27 Ekim 1989

ANKARA ÜNİVERSİTESİ
RUH SAĞLIĞI VE HASTALIKLARI
ANABİLİM DALI
Kuruluş: 27 Ekim 1989
Adres: Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları
Anabilim Dalı Cebeci Kampüsü
Dikimevi – ANKARA

KRİZ DERGİSİ/ The Journal of Crisis
Kuruluşu/Foundation: 1992
Kurucusu/Founder: Işık SAYIL

CİLT/VOLUME: 25

SAYI/NUMBER: Özel Sayı (1-2-3)

YIL/YEAR: 2017

ISSN 1300-980X

Ankara Üniversitesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim

Dalı Adına Sahibi:

Prof.Dr.Halise Devrimci Özgüven

Yayının Türü:

Psikiyatrik hastalıklar, psikiyatrik kriz, krize müdahale, intihar ve intiharı önleme gibi ruh sağlığı ve ilgili disiplinlere yönelik yaygın, süreli bilimsel bir ruh sağlığı dergisidir.

Yönetim Yeri

Yazışma Adresi/ Correspondence Adres

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi

Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı

Mamak/Ankara

Telefon: 0 (312) 595 66 18

E-posta: krizdergisi@yahoo.com

URL: editör.ankara.edu.tr/index.php/kriz

Baskı/Print

Ankara Üniversitesi Basımevi

İncitaşı Sokak No:10 06510 Beşevler/Ankara

Tel: 0(312) 213 66 55

Katkıda Bulunanlar:

Öğr. Gör. Dr. Burçin Çolak
Dr. Melike Ezerbolat Özates
Dr. Kamran Aliyev
Dr. Yağmur Kır
Dr. Türkü Çobanoğlu Tunalı
Dr. Vusal Aliyev
Dr. Turan Ayıdağa
Dr. İsa Kumlu
Dr. Adnan Kuşman
Dr. Oğuzhan Herdi
Dr. Kazım Cihan Can
Dr. Damla Sayar Akaslan
Dr. Ece Ağtaş Ertan
Dr. Selma Çilem Kızılpınar

YAYIN KURULU / EDITORIAL BOARD

Yazı İşleri Müdürü ve Sorumlu Müdür/Editör
Prof. Dr. Vesile Şentürk Cankorur

Editör Yardımcısı

Öğr. Gör. Dr. Berker Duman
SHU. Özge Uçan

Yayın Koordinatörü/Editorial Coordinator

Dr. Başak Şenel
Dr. Jamal Hasanlı

Yayın Kurulu/Editorial Board

Prof. Dr. Işık Sayıl
Prof. Dr. Engin Turan
Prof. Dr. Oğuz Berksun
Prof. Dr. Bedriye Öncü
Prof. Dr. İnci Özgür İlhan
Prof. Dr. Tuğba Erguvan Özel Kızıl
Prof. Dr. Ayşe Gül Yılmaz Özpolat
Doç. Dr. Bora Baskak
Doç. Dr. Bahar Baştuğ

Danışma Kurulu/ Advisory Board

Prof.Dr. Recep Akdur
Prof. Dr. Cem Atbaşoğlu
Prof. Dr. Ayla Aysev
Prof. Dr. Salih Battal
Prof. Dr. Abdülkadir Çevik
Prof. Dr. Saynur Canat
Doç.Dr. Başaran Demir
Doç. Dr. Makbule Çiğdem Aydemir
Doç.Dr. Tülin Gençöz
Prof. Dr. Selim Hovardoğlu
Prof.Dr. Emine Kılıç
Dr. Uğur Özdemir
Prof.Dr. Nahit Özmenler
Prof.Dr. Hüseyin H. Özsan
Prof. Dr. Afşin Sağduyu
Prof.Dr. Armin Schmidtke
Dr. Psk. Handan Tuğcu
Doç.Dr.Ayşegül Durak Batıgün
Doç.Dr.Şennur Kışlak Tutarel
Prof.Dr.Gülsüm Ançel
Prof.Dr. Veli Duyan
Prof.Dr.Berna Uluğ
Prof.Dr. Aylin Uluşahin
Prof.Dr. Birim Günay Kılıç
Doç.Dr. Serpil Aygün Cengiz
Prof.Dr. Figen Çok
Prof.Dr. Fatma Öz
Doç. Dr. Yasemin Yavuz
Öğr. Üyesi Dr. Pınar Uran
Doç. Dr. Hatice Demirbaş

Türkiye'de Kriz Dergisi 4 ayda bir olmak üzere yılda üç kez yayınlanır. Dergide yayınlanan yazı, resim, şekil ve tabloların yayın hakkı saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz. Bilimsel amaçla kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. Dergide yayınlanan tüm yazılar aksi belirtilmedikçe yalnızca yazar/yazarların görüşlerini temsil eder ve yayın kurulunun politikasını ve düşüncelerini göstermez.

Journal of Crisis in Türkiye is published three issue per year. All rights reserved throught the world and in all languages. No part of this publication may be reproduced, transmitted or stored any form or by any means with out the written permission of copyright holder. All articles published represent the opinions of the authors and do not reflect the policy of editor or editorial board unless it is clearly specified.

KRİZ DERGİSİ

Cilt 25, Özel Sayı (1-2-3) 2017

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Kişilik Bozukluklarının Tanısı: Yeni Bulgular İle Tanıda Kullanılan Anket Ve Ölçekler
Ece AĞTAŞ ERTAN, Vesile ŞENTÜRK CANKORUR

İstifçilikle Ve Amaçsız Gezinme İle Seyreden Frontotemporal Demans Olgusu
Ahmet KOKURCAN, Erguvan Tuğba ÖZEL KIZIL

Perseküsyon Sanrılarını Açıklamaya Yönelik Bilişsel Modeller
Vusal ALIYEV, Bora BASKAK

Sınır Entelektüel Yetersizlik Tanısı Ve Klinik Özellikleri
Türkü ÇOBANOĞLU TUNALI, Vesile ŞENTÜRK CANKORUR

ÖNSÖZ

Çocuk istismarı ve ihmali; ebeveyn ya da bakım veren kişiler ve/veya diğer bir yetişkin tarafından çocuğa yöneltilen, uygunsuz ya da zarar verici olarak adlandırılan, çocuğun gelişimini engelleyen ya da kısıtlayan eylem ve eylemsizlikler olarak ifade edilmektedir. Çocuk fiziksel, ruhsal, cinsel ya da sosyal açıdan zarar görür, sağlığı ve güvenliği açısından risk altına girer. Çocuk istismarı; fiziksel istismar, cinsel istismar, duygusal istismar ve ihmal olarak 4 temel başlık altında incelenmektedir. Çocuk istismar ve ihmalinin sosyokültürel özellikleri, toplumsal ve kültürel yapıya, ailelerin çocuk eğitimi konusundaki bilgi ve inanış farklılıklarına ve çocuğun algılamasına göre değişse de aslında uluslar arası norm ve hukuk kuralları açısından istismar ve ihmal kavramları netlik taşımaktadır.

Çocuk istismarı ve ihmali gittikçe artan bir şekilde tüm dünyada medyada gündeme gelmekte ve araştırmalarda ele alınmakta olsa da toplumsal anlamda halen yeterince farkındalık yaratılamamış olduğu aşikardır. Öncelikli yaklaşım istismar ve ihmalden korunma olmalıdır ve özellikle istismar ve ihmal için riskli grupların belirlenmesi gereklidir. Bu bağlamda özellikle ihmalin fark edildiği anda bildirilmesi ve uygun şekilde ele alınması istismardan çocuğu koruyacaktır. Toplumsal duyarlılığın ve farkındalığın artırılabilmesi için her türlü etkin yöntemin uygulanmasının kritik önemi vardır. Ebeveynlere, öğretmenlere, çocukla ilişki kuracak her kesime uygun çocuk yetiştirme tutumları, çocuk ve ergenlerin gelişim düzeyi ve yaşlarına göre biyopsikososyal ihtiyaçları hakkında ayrıntılı bilgi verilmesi gereklidir. Çocuklara küçük yaşlardan itibaren bedenlerini korumayı öğretmek gerekmektedir, özel bölge eğitimi çocuklara, ailelerine verilmeli, istismar karşısında kimden ve nasıl yardım alabilecekleri önceden öğretilmeli, tüm topluma özellikle ebeveyn ve öğretmenlere bu konuda uygun ve yeterli eğitimler yapılmalıdır.

Çocuklar için koruyucu olarak nitelendirilen ortamın, çocuğun biyopsikososyal açıdan sağlıklı olduğu, gelişimine, ihtiyacına göre bireysel olarak düzenlenmiş, istismara ve ihmale uğramayacağı ortam olduğu ifade edilmektedir. Bu ortamda aynı zamanda diğer insanların haklarına saygı göstermenin de öğretilmesinin sağlanması gerekmektedir. Çocuklar için koruyucu ortamın temel öğeleri bulunmaktadır. Bunlar; toplumu oluşturan temel yapı taşlarının kurumlarının çocuğa bakış açısı ve çocuğu koruma kapasitesi, devlet politikalarındaki kararlılık, uygun yasalar, uygulamalar, tutum, örf, adetler, sivil toplum ve medyayı da kapsayan verimli tartışma ortamı, çocukların yaşam becerileri, eğitimleri, bilgilendirilmeleri ve katılımları, istismara maruz kalan çocuklara yönelik hizmetler, istismar durumları için uygun izleme, rapor ve denetleme mekanizmaları olarak sıralanabilir.

Özetle, istismar ve ihmalden korunmak için, çocukların bakım, beslenme, eğitim, sosyal ve duygusal gelişimi için gerekli olanakların yaratılması, çocukların hakları konusunda toplumsal bilincin ve yasal alt yapının oluşturulması, istismar-ihmal gibi durumların zamanında takibi-müdahalesi için gerekli mekanizmaların devreye sokulması ve bunların tümünde kararlı bir yaklaşımın izlenmesinin gereklidir. Geçmişte pek çoğunun istismara uğradığını bildiğimiz suça sürüklenen çocukları saptayıp, onları rehabilite etmek ve karşımıza fail çocuk olarak çıkmasını engellemek asıl amaç olmalıdır. Bu şekilde hem çocukların istismara uğramaları hem de bu çocukların suça sürüklenmelerinin önüne geçilecektir. Sorun kaynağında çözülsün çocukların mağdur konumundan ileride fail konumuna geçmeleri önlenerek ve şiddetin kuşaklar arası aktarımı azalacaktır.

Saygılarımla,

Dr. Öğr. Üyesi Pınar URAN
Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi
Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı ve
Hastalıkları Anabilim Dalı